

Kết Cuộc

Áu nên chảy đã chảy hết rồi.

Dưới Giải Kiếm Nham, nước hồ vẫn trong vắt như thuở nào, núi Võ Đang vẫn nguy nga như thuở nào, vẫn là đạo giáo danh sơn, võ lâm thánh địa, ai ai cũng ngưỡng mộ.

Có thay đổi chỉ là người, từ sống thành chết, từ trẻ thành già, cái quá trình chuyển biến trong đó, có lúc lại xảy đến thật đột nhiên.

Bao nhiêu ái tình, bao nhiêu thù hận, bao nhiêu ân oán, bao nhiêu bí mật, hiện tại đã tùy theo biến chuyển đột nhiên đó mà vĩnh viễn được chôn vùi trong lòng Lục Tiểu Phụng.

Hiện tại chàng chỉ muốn tìm một nơi không có người, yên lặng qua đi ngày tháng một thời gian, để cho bao nhiêu chuyện đã được chôn vùi, chôn vùi càng sâu thêm.

Chàng không đợi đêm dài qua đi, đã xuống núi. Nhưng chàng không biết dưới núi còn có người đang đợi mình.

Một người đang đứng một mình dưới Giải Kiếm Nham, áo trắng như tuyết.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm bước đến:

- Hiện tại đã đến lúc ca khúc chấm dứt, thiên hạ ra về, sao người còn chưa đi ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người tuy đã ra về, nhưng ca khúc còn chưa chấm dứt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người còn tính thổi khúc gì đây ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta truy tung tám ngàn dặm, chỉ vì muốn giết một người, hiện tại người này còn chưa chết, ta còn chuẩn bị thổi một khúc tống tiễn y về cõi chết, lấy thanh kiếm của ta thổi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người người đang nói là ta ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đúng là người !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không lẽ người quên mất rằng người không phải muốn giết ta thật sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta chỉ biết người trong giang hồ trước giờ không phân biệt chân giả. Người còn sống đó, là chuyện sỉ nhục của ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, bỗng bật cười lên:

- Có phải người muốn ép ta xuất thủ, xem thử rốt cuộc ta có thể phá nổi nhất kiếm thiên hạ vô song của người hay không ?

Tây Môn Xuy Tuyết không hề phủ nhận.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết người rất muốn biết câu trả lời cho vấn đề đó. Ta cũng biết đây là cơ hội tốt cho người, chỉ tiếc là người vẫn còn thử không được.

Tây Môn Xuy Tuyết nhin không nổi, hỏi:

- Tại sao ?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng mệt mỏi mà tiêu tụy, chàng hững hờ nói:

- Chỉ cần thanh kiếm của người ra khỏi vỏ, người sẽ biết tại sao ngay, hiện tại hà tất phải hỏi !

Không lẽ chàng không chuẩn bị kháng cự tránh né ? Không lẽ chàng đã xem sống chết vinh nhục còn nhẹ hơn cả làn nước trong vắt trong hồ Giải Kiếm Trì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn chăm chú vào chàng, nhìn một hồi thật lâu, cạnh hồ đã có sương mù bốc lên, y bỗng quay người lại, bước vào sương mù.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao người không xuất thủ đi ?

Tây Môn Xuy Tuyết không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói:

- Bởi vì trái tim của người đã chết rồi. Người đã thành một người chết.

- Tim của mình có thật là chết rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng đang hỏi chính mình.

- Có phải mình thật đã như người chết, không còn làm gì được nữa rồi chăng ?

Vấn đề ấy chỉ có một mình chàng có câu trả lời.

Sương mù buổi sáng mê man. Vầng đông đã có tia sáng. Chàng bỗng ưỡn ngực lên, bước mạnh về hướng mặt trời.

- o HẾT o -